

L Ö G

um veiting ríkisborgararéttar.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

Ríkisborgararétt skulu öðlast:

1. Hákonsen, Gustav Ragnar, vélstjóri í Reykjavík, fæddur í Noregi.
2. Hammer, Sigvard Antoni Andreassen, verkamaður á Ísafirði, fæddur í Noregi.
3. Haraldsen, Godtfred, húsgagnabólstrari í Reykjavík, fæddur í Noregi.
4. Kaaber, Ludvig Emil, bankastjóri í Reykjavík, fæddur í Danmörku.
5. Lüders, George Oluf Emil Liedarzick, húsgagnasmiður í Reykjavík, fæddur í Danmörku.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 12. febrúar 1940.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.
(L. S.)

Hermann Jónasson.

L Ö G

um stríðstryggingafélag íslenzkra skipshafna.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Stofna skal vátryggingarfélag, sem heitir „Stríðstryggingafélag íslenzkra skipshafna“, og er hlutverk þess að tryggja gegn dauða og örorku af völdum stríðsslys skipshafnir á þeim íslenskum skipum, sem slíka tryggingu þurfa að kaupa.

Með stríðsslysum er átt við öll slys, sem verða beinlínis af völdum styrjaldar eða borgaraóeirða, þar sem vopnum er beitt.

Trygging samkvæmt lögum þessum tekur einnig til þess, er skipshöfn ferst með skipi, sem týnist án þess að til spyrjist, hversu týnzt hefir.

2. gr.

Til tryggingar á skuldbindingum þeim, sem félagið tekur á sig, skal sjá því fyrir áhættufé, sem nemur kr. 600000.00. Ábyrgist ríkissjóður 60% af áhættufénu, eigendur

skipa þeirra, sem tryggja skipshafnir sínar frá byrjun hjá félaginu, 10%, en 30% af 37
 áhættufénu er lagt fram af þeim innlendum váttryggingarfélögum, sem taka þátt í 12. febr.
 tryggingunni. Skipaeigendur geta þó síðar hækkað framlög sín, eða nýir bætzt við í
 félagið með áhættufjárframlag. Áhættufjárframlag má endurgreiða fyrir skip, sem
 hefir farizt eða er dæmt óbætandi, eða er hætt að þurfa að tryggja skipshöfn sína, að
 svo miklu leyti, sem ekki þarf að taka til áhættufjárins til greiðslu áfallinna slysa-
 bóta. Endurgreiðsla fæst þó ekki, ef ætla má, að tryggingarskyldan falli aðeins niður
 um stundarsakir. Váttryggingarfélögin þurfa ekki að leggja áhættufé fram, ef þau
 skuldbinda sig til þess fyrirfram, að taka að sér sinn hluta af hverri einstakri trygg-
 ingu, sem stríðstryggingafélagið tekur að sér á eigin áhættu, sbr. 4. gr.

Skilyrði fyrir upptöku nýrra skipa skal setja í reglugerð.

Tryggingarstofnun ríkisins og Brunabótafélagi Íslands er heimilt að taka að
 sér hluta af váttryggingu skipshafna samkvæmt lögum þessum, ásamt öðrum
 ábyrgðarfélögum.

Engir þeirra, sem taka þátt í félaginu, ábyrgjast skuldbindingar umfram hið
 framlagða áhættufé. Á þetta einnig við tryggingafélög þau, sem taka að sér sinn
 hluta af hverri einstakri tryggingu.

3. gr.

Stjórn félagsins skal skipuð 3 mönnum. Tilnefnir ríkisstjórnin einn þeirra,
 og er hann formaður stjórnarinnar, annar er tilnefndur af eigendum skipa þeirra,
 sem eru í félaginu, en sá þriðji er tilnefndur af váttryggingarfélögum þeim, sem
 taka þátt í tryggingunni eða hafa lagt félaginu áhættufé. Komi skipaeigendur eða
 váttryggingarfélögin sér ekki saman um tilnefningu manna í stjórnina, skipar ríkis-
 stjórnin þá. Stjórnin skiptir að öðru leyti sjálf með sér verkum og ákveður starfs-
 tilhögun félagsins. Stjórnin ákveður sjálf laun sín, en þó skulu þau samþykkt af
 ríkisstjórninni.

4. gr.

Ákveða skal með reglugerð hámark þeirrar dánartryggingar, sem félagið má taka
 að sér á hverju skipi í einni og sömu ferð. Ef sú upphæð nægir ekki til fyrirskipaðrar
 eða umsaminnar tryggingar á skipshöfninni, skal félagið þó taka það, sem á vantar,
 með því að endurbyggja það, enda sé endurtrygging faánleg hjá öruggu váttrygging-
 arfélagi.

5. gr.

Útgerðarmenn allra íslenskra skipa, sem samkv. lögum eða samningum eru skyld-
 ir til að tryggja skipshafnir sínar gegn dauða og örorku af völdum stríðsslysa, skulu
 tryggja þessa áhættu sína hjá félaginu, að svo miklu leyti sem félagið getur tekið
 hana að sér. Ef útgerðarmaður slíks skips hefir ekki verið með skipshöfn þess
 í tryggingu hjá félaginu og lagt fram áhættufé fyrir það, er félaginu heimilt að
 taka allt að 20% hærri iðgjald fyrir trygginguna en ella.

Nú lætur tryggingarskyldur útgerðarmaður farast fyrir að tryggja skipshöfn
 sína, og skal hún þá eigi að síður talin tryggð, og á stríðstryggingafélagið sömu
 kröfu á iðgjaldinu og trygging hefði farið fram samkvæmt lögum þessum. Van-
 ræksla útgerðarmanns á því að tryggja skipshöfn sína varðar sektum allt að
 100000 krónum, og skal með mál út af slíku broti farið sem almenn lögreglumál.

6. gr.

Iðgjöld ákveðast af stjórn félagsins í hvert sinn fyrir ákveðna ferð eða um
 ákveðinn tíma, eftir áhættunni eins og hún er á hverjum tíma, þegar trygging hefst
 eða er endurnýjuð, og með hliðsjón af því, hvað samskonar tryggingar kosta erlendis.
 Iðgjöldin hafa lögtaksrétt.

37

12. febr.

Nú hefir félagið á einhverjum tíma orðið fyrir svo miklu tjóni, að helmingur af áhættufé þess er tapaður, og getur stjórn félagsins þá ákveðið að hækka iðgjöldin, eftir því sem nauðsyn krefur, þangað til jöfnuði er aftur náð.

7. gr.

8. gr.

Tekjuafgangur félagsins rennur í varasjóð, unz hann er orðinn 50% af áhættufé þess samkvæmt 2. gr. Ef tekjur félagsins hrökkva ekki fyrir bótum, skal greiða úr varasjóði það, sem á vantar, áður en áhættuféð er skert. Ákveða skal með reglugerð, hvornig verja skuli tekjuafgangi, eftir að varasjóðurinn er orðinn 50% af áhættufénu. Af þeim hluta tekjuafgangs, sem ekki er lagður í varasjóð, skulu tryggingartakar fá að minnsta kosti 50%.

Verði félagið leyst upp, skal skipta nettóeign þeirri, sem eftir kann að verða, þegar eignir þess og skuldbindingar hafa verið gerðar endanlega upp, milli þeirra, sem lagt hafa fram áhættuféð samkvæmt 2. gr., og tryggingartaka. Nánari ákvæði um skiptinguna skulu sett í reglugerð. Með reglugerð skal einnig setja ákvæði um ávöxtun innborgaðs áhættufjár og endurgreiðslu þess, einnig við eigendaskipti, kjörtímabil stjórnar og endurskoðun reikninga, enn fremur almennar reglur um váttryggingarskilyrðin, þar á meðal um viðurlög við því að gefa rangar upplýsingar.

9. gr.

Skirteini og önnur skjöl varðandi tryggingar félagsins eru stimpilfrjáls. Enn fremur skal félagið undanþegið sköttum og útsvörum til ríkis og bæjarfélags.

10. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.

Eftir þessu eiga allir hlutaðeigendur sér að hegða.

Gjört á Amaliuborg, 12. febrúar 1940.

Undir Vor konunglega hönd og innsigli.

Christian R.

(L. S.)

Stefán Jóh. Stefánsson.

38

12. febr.

L Ö G

um hitaveitu Reykjavíkur.

Vér Christian hinn Tíundi, af guðs náð konungur Íslands og Danmerkur, Vinda og Gauta, hertogi í Slésvík, Holtsetalandi, Stórmæri, Þéttmerski, Láenborg og Aldinborg,

Gjörum kunnugt: Alþingi hefir fallizt á lög þessi og Vér staðfest þau með samþykki Voru:

1. gr.

Bæjarstjórn Reykjavíkur rekur hitaveitu, sem hefir einkaleyfi til þess að leiða heitt vatn um lögsagnarumdæmið, þar sem bæjarstjórn ákveður, og einkarétt til þess að selja heitt vatn til upphitunar á húsum, sem ná til hitaveitunnar. Bæjarstjórn setur reglugerð um rekstur hitaveitunnar, sem ríkisstjórnin staðfestir.